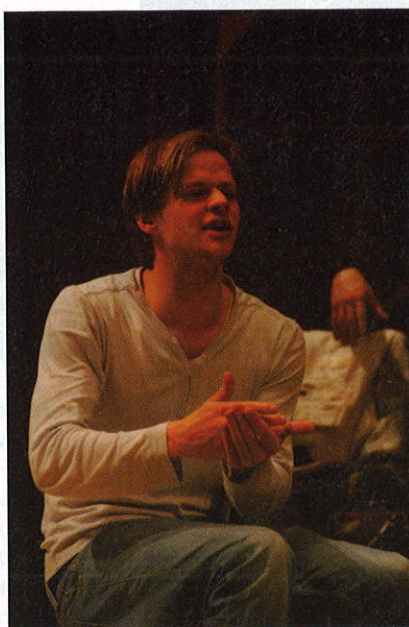
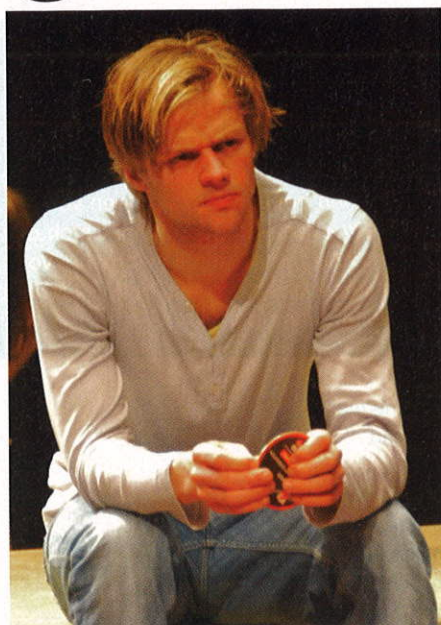

Uit in Arnhem, feb. 2010

Op zoek naar de grote thema's

Een jonge schrijver wordt huilend wakker. Hij weet niet waarom, maar hij weet wel dat er iets veranderd is en voelt dat hij op zoek moet naar de waarheid. Dat is de uitgangssituatie van *Er moet licht zijn*, de nieuwste voorstelling van Toneelgroep Oostpool.

tekst Anja de Crom

"Die jongen bedenkt al zijn vrienden om zich heen en probeert samen met hen te herleiden wat er gebeurd is," vertelt hoofdrolspeler Sanne den Hartog. "Schimmig, want in hoeverre vindt het echt plaats en in hoeverre komt het uit zijn geest? Uiteindelijk gaat het over de zoektocht naar de grote thema's: wat is liefde, hoe doe je dat, hoe geef je je leven zin? Hij realiseert zich dat het einde van zijn jeugd aangebroken is, in zijn jeugd was alles mogelijk. Toen dacht hij niet na over wat hij deed, het klopte gewoon. En op dit keerpunt lukt dat niet meer, moet hij lijnen gaan uitstippelen. Hij is op zoek naar de waarheid, vindt dat alles puur, echt en zuiver moet zijn en ontdekt dat dat niet kan."

Herkenbaar

Volgens Sanne is de thematiek van dit stuk van alle tijden, en van alle leeftijden: "Iedereen komt dat tegen in zijn leven. Het is dus herkenbaar voor wie het meemaakt, maar ook voor mensen die het al meegemaakt hebben. Zelf heb ik er niet zo'n last van, ik kan me geen moment herinneren waarop ik ontdekte dat het allemaal ingewikkelder was. Maar toen mijn opa overleed, realiseerde ik me wel dat het leven een keer ophoudt. Als je jong bent, denk je daar nooit over na, dan waan je je onsterfelijk. Dat is een mooi gegeven."

Terwijl de jongen zijn probleem probeert op te lossen, bereiden zijn vrienden zich voor op een feest. "Dat feestelement maakt dat het allesbehalve cynisch of zwaar wordt," vertelt Sanne. "Er zit heel veel humor in, die mensen willen gewoon een leuke tijd hebben." Nog best moeilijk, een overtuigend feestgevoel neerzetten: "Je kunt niet aanwijzen wat een feest een goed feest maakt.

Een feest heeft een raar soort magie; het heeft geen zin om een muzikje op te zetten en met confetti te smijten. Dat is de buitenkant."

"De taal van dit stuk vind ik heel tof," gaat Sanne verder. "Die is prachtig, het is een feest om die woorden uit te spreken. De taal is echt deel van het stuk, niet alleen een middel." Wat hij ook boeiend vindt is de abstractie: "Je weet niet of die vrienden echt zijn of uit de koker van de hoofdpersoon komen. Dat spreekt de creativiteit van de acteurs aan, je moet er iets van maken waardoor het klopt. En verder ben ik heel benieuwd hoe het decor uitpakt: de vloer bestaat uit 12.000 wijnflessen waar wij overheen lopen." Een nieuw stuk brengt altijd iets avontuurlijks met zich mee: "Je hebt nog niet te maken met een erfenis, een opvoeringsgeschiedenis. We trekken niet een vanzelfsprekend stuk uit de kast, we gaan echt aan het werk met nieuw materiaal. Dat maakt onze voorstellingen anders."